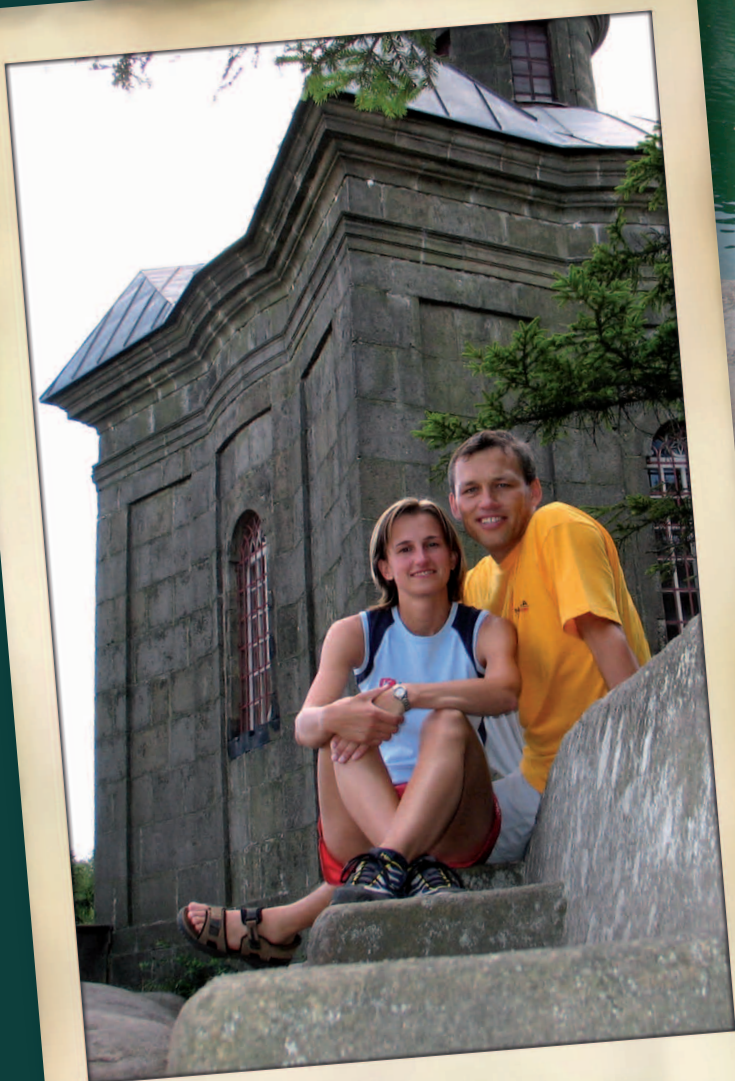

Petra Kracíková

Nežít na dluh

Přemýšlím ...

Výletujeme po Broumovsku.

Milníky mého života

říjen 1978	narodila jsem se v Chlumci nad Cidlinou
květen 1984	první den ve školce
květen 1986	poprvé s raketou v ruce na tenise
listopad 1989	listopad 1989
září 1997	získání řidičského průkazu
březen 2003	první setkání s budoucím manželem Petrem
červenec 2003	ukončení a promoce na VŠ
září 2003	nastoupila jsem jako lékařka na dětské oddělení nemocnice v Jičíně
červen 2005	svatba s Petrem K.
srpen 2007	narození syna Matěje
červen 2009	narození syna Štěpána

Osobní otázky

Jaká vlastnost Vám na sobě nejvíc vadí?

Hmm... někdy zbytečně řeším věci, které se nakonec časem vyřeší samy.

Jakou vlastnost máte na sobě nejraději?

Así spolehlivost.

Z čeho máte největší strach?

Ze ztráty někoho z mých nejbližších...

Jaká vlastnost Vám nejvíce vadí na ostatních?

Lidská blbost a nabubřelost.

Čeho si nejvíce vážíte na svých přátelích?

Že jsou právě mými přáteli

Pro které chyby máte největší pochopení?

Ty, co vznikly z původně dobrého úmyslu.

Čeho si nejvíce vážíte u muže?

Když se na něj můžu spolehnout.

Čeho v životě nejvíce litujete?

Zatím jsem tuším neprovedla nic, za co bych se musela či měla stydět.

V jaké situaci lžete?

Nelžu, protože jsem zjistila, že to neumím...

Kde byste nejraději žila?

Tam, kde žije moje rodina, tedy zde.

Jak byste chtěla umřít?

Ve spánku, ale ještě nejméně padesát let bych se s dovolením chtěla ráno probouzet...

Na co byste nejvíc chtěla mít talent?

Asi na zpěv a hru na nějaký hudební nástroj, protože vím, že vlohy v této oblasti mi poněkud scházejí...

Kdo v reálném životě je pro Vás hrdinou?

Lidé, kteří zachraňují druhým životy. Ať už to jsou hasiči, policisté, nebo lékaři.

Kým nebo čím byste chtěla být?

Vyhovuje mi být tím, čím jsem.

Kdy a kde jste byla v životě nejšťastnější?

Zatím to bylo dvakrát. V obou případech to bylo krátce poté, co jsem porodila naše ratolety a záhy se ukázalo, že kromě jedné hlavičky disponují správným počtem končetin, prstů, atd...

Máte své motto?

Přej a bude ti přáno, dej a bude ti dáno...

Moje preference z volebního programu

Nejdůležitější je pro mne udržení vyrovnaného rozpočtu. Také si myslím, že by město mělo vyvinout maximální snahu směrem k realizaci obchvatu našeho města.

Dalšími důležitými body pro mne jsou: rekonstrukce Masarykova náměstí, rekonstrukce MKS a výstavba plaveckého bazénu – je mi však jasné, že v nejbližší budoucnosti není možné, vzhledem k finanční náročnosti, všechny tyto záměry realizovat.

V neposlední řadě preferuji výstavbu průmyslové zóny a vyčlenění dostatečného množství finančních prostředků na opravu chodníků a silnic.

Já, na vrcholu.

Rozhovor

Jak se Ti žije v Nové Pace?

Děkuji za optání – dobře. Nejsem původem odsud, ale z Jičína, v Nové Pace bydlím něco přes sedm let. Za tu dobu jsem si zde zvykla a jak se říká: „Není důležité, kde člověk žije, ale s kým žije...“ Tím nechci říci, že bych měla něco proti tomuto městu, či lépe místu, ale naopak, našla jsem tu mnoho skvělých přátel a kamarádů. Většinou z nich opravdu záleží na tom, jakým směrem se bude i nadále ubírat dění v Nové Pace.

Co Tě zde v Pace v porovnání s Jičínem před těmi sedmi lety nejvíce překvapilo či zaskočilo?

No určitě kopce! ☺ V první fázi to byl pro mne velký nezvyk. Nyní, když jako

matka dvou malých capartů, zvláště v zimě, tlačím napříč městem kočárek a dvě nezbedné děti, přirovnala bych to místy k výstupu na Rysy... Proto se našim volebním programem, krom jiného, kloním také k podpoře pravidelného financování oprav a rekonstrukcí chodníků a silnic.

Tím výstupem na Rysy se volně dostávám k poslední otázce, co Ty a sport?

Ke sportu mám vřelý vztah už od malička. Nejdéle, už od osmi let, hraju tenis. A jestli mi to zdraví dovolí, klidně ho budu hrát, jak se říká, až do osmdesáti... Když napadne sníh, je ze mne náruživý lyžař, sjezdář. Občas také sednu na kolo a s kamarádkami ukrojíme pár kilometrů ze zdejších

Na zahradě s raubířema.

Pekelné soustředění.

silnic. Dříve jsem se občas vyšplhala i do koňského sedla. Žádný z kolektivních sportů mi také není cizí, ale zde je někdy problém dát dohromady dostatečný počet „pohybuschopných“ a „pohybuchtivých“ žen. Ale když se to zadaří, máme většinou nejvíce unavené svaly na břiše od neustálého smíchu...